

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 22/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S/143/2008 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo/39/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2010 doručená sťažnosť J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S/143/2008 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo/39/2009.

Sťažovateľ v podstatnom uviedol, že krajským súdom „nebol osobne vyzumený o určení dňa pojednávania“, a ak by mu bolo doručené „oznámenie o pojednávaní, tak by sa ho bol zúčastnil“. Ďalej namietal, že krajský súd nekonal „efektívne“, a tak „došlo k porušeniu garantovaného práva ... na prerokovanie veci. ... Mám za to, že celé ustanovenie (čl. 48 ods. 2 ústavy). bolo nečinnosťou súdu v súdnom konaní, týkajúce sa predmetnej veci plne porušené.“. Po skutkovej stránke svoju sťažnosť doplnil tvrdením, že 11. marca 2009 viezol svoju manželku na kúpeľnú liečbu, ale keďže mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, nemohol krajský súd požiadať o jeho odročenie.

Z argumentácie obsiahnutej v rozhodnutí vyplýva, že podľa sťažovateľa došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4, ako aj čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, ďalej k porušeniu práva na ľudskú dôstojnosť podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy a tiež k porušeniu „Základných práv EÚ“, ktoré z obsahu sťažnosti ústavný súd identifikoval ako práva podľa Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), pričom sťažovateľ konkrétne namietal porušenie práva na ľudskú dôstojnosť podľa čl. 1 charty, práva na slobodu podľa čl. 6 charty, práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 8 charty, práva na rovnosť pred zákonom podľa čl. 20 charty a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu a najvyššieho súdu a aby ústavný súd zrušil vydané „uznesenie“ krajského súdu sp. zn. 23 S/143/2008, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso/39/2009, nariadil vo veci nové pojednávanie a priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €.

Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov z dôvodu že je invalidným dôchodcom, existujú u neho podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov a právneho zástupcu potrebuje na ochranu svojich právnych záujmov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už bolo meritórne rozhodnuté pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne II. ÚS 184/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K odstráneniu právnej neistoty dochádza právoplatným rozhodnutím vo veci. Uvedený názor vychádza tiež zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti a dopytu na krajskom súde ústavný súd zistil, že v právnej veci sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom z 11. marca 2009 č. k. 23S/143/2008-34 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a najvyšší súd rozsudkom z 30. septembra 2010 sp. zn. 7 Sžso/39/2009 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“). Obidva rozsudky sa stali právoplatnými 19. októbra 2010. Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti meritórnych rozhodnutí krajského súdu aj najvyššieho súdu ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (29. októbra 2009) už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Aj keď sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie základného práva len podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vzhľadom na to, že sťažovateľ nemal právneho zástupcu na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ako aj z dôvodu, že bolo bez právneho významu ustanoviť mu tohto právneho zástupcu s prihliadnutím na skutočnosť, že už pri predbežnom prerokovaní ústavný súd jeho sťažnosť odmietol a súčasne nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na ďalšie doplnenie podania, ústavný súd posúdil sťažnosť podľa celkového obsahu, v ktorom sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy a základného práva na ľudskú dôstojnosť podľa čl. 19 ods. 1 ústavy v spojení s ďalšími časťami ústavy (čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 a 4), ako aj porušenie práv podľa charty (čl. 1, čl. 6, čl. 8, čl. 20 a čl. 47).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd tiež nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata sťažovateľových argumentov spočíva v nespokojnosti s postupom krajského súdu, ktorý ho nepredvolal na pojednávanie a v jeho neprítomnosti rozhodoval o žalobách, ktorým sťažovateľ napádal zákonnosť správnych rozhodnutí Sociálnej poisťovne, čím mu mala byť odňatá možnosť vyjadriť sa k veci. Uvedené dôvody sú podľa ústavného súdu právne významné pre posúdenie prípadného porušenia základného práva na spravodlivý

súdny proces podľa čl. 46 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ uvádzal v odôvodnení svojej sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy normujúcich rámece, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03, III. ÚS 7/08). V zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy však podrobnosti o súdnej ochrane ustanovuje zákon, pričom v okolnostiach prípadu je týmto zákonom Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“). Základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu by bolo každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (m. m. I. ÚS 26/94, III. ÚS 346/2010).

Podľa § 49 ods. 1 OSP ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

Podľa § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Krajský súd sa zaoberal otázkou, či sú splnené podmienky na vykonanie pojednávania v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, a v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku č. k. 23 S/143/2008-34 z 11. marca 2009 uviedol:

„Žalobca, ani ustanovený právny zástupca sa pojednávania konaného dňa 11.03.2009 nezúčastnili. Ustanovený právny zástupca podaním doručeným súdu dňa 05.03.2009 oznámil, že dňa 11.03.2009 má na Krajskom súde v Banskej Bystrici pojednávanie v trestnej veci o 10.00 hodine a vzhľadom k tomu, že sa jedná o trestnú vec a jej klient trvá na osobnom zastupovaní, žiadal o zmenu termínu pojednávania na iný vhodný termín, nakoľko sa mu nepodarilo nájsť náhradu z radov advokátov. Krajský súd oznámil telefonicky dňa 09.03.2009 ustanovenému zástupcovi, že jeho žiadosti o zmenu termínu nebude vyhovieť, nakoľko pojednávanie v predmetných veciach je určené na 8.30 hodinu a pojednávanie v trestnej veci sa začína o 10.00 hodine s tým, že je zrejmé, že pojednávanie v predmetných veciach bude ukončené do zahájenia trestného pojednávania na tunajšom krajskom súde. Súd preto vo veci pojednával v neprítomnosti účastníka a jeho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250g ods. 2 O. s. p.“

Najvyšší súd sa v odvolacom konaní zaoberal aj otázkou, či postupom krajského súdu nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom. K tejto otázke zaujal najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 7 Sžo/39/2009 z 30. septembra 2010 nasledovné stanovisko:

„Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa právnu zástupkyňu žalobcu riadne predvolal na pojednávanie v zmysle § 101 ods. 1 OSP, lebo predvolanie na pojednávanie vo veci samej konané 11. marca 2009 o 8,30 hod. prevzala 13. februára 2009. Listom doručeným súdu 5. marca 2009 požiadala o zmenu termínu pojednávania s odôvodnením, že v ten deň o 10,00 hodine na rovnakom súde zastupuje svojho klienta v trestnej veci, ktorý trvá na právnom zastúpení. Podľa názoru odvolacieho súdu právna zástupkyňa mala možnosť kvalifikovane sa na pojednávanie pripraviť a v prípade, ak by uprednostnila

pojednávanie v trestnej veci na tom istom súde v tom istom dni, ale takmer o 1 hod a 30 minút neskoršie, mohla svoje písomné vyjadrenie k veci s príslušným dôkazom predložiť konajúcemu súdu pred pojednávaním vo veci, prípadne sa zúčastniť pojednávania a zrejme by stihla aj pojednávanie v trestnej veci. Odvolací súd preto rovnako, ako súd prvého stupňa, nepovažoval neúčast' právnej zástupkyne žalobcu za ospravedlnenú z vážnych dôvodov. Nepovažoval za nesprávny postup krajského súdu, ktorý žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel a vec prejednal bez jej prítomnosti. Navyše uvádzaný dôvod neprítomnosti nemožno pokladať za kvalifikovaný dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 OSP.

Právna zástupkyňa predložila krajskému súdu v deň pojednávania potvrdenie, vystavené všeobecnou lekárkou pre deti a dorast MUDr. M. N., podľa ktorého matka dieťaťa E. L. (právna zástupkyňa žalobcu) bola 11. marca 2009 na vyšetrení. Z potvrdenia však nemožno zistiť, kedy presne sa vyšetrenie uskutočnilo a nie je z neho zrejmé, v akom čase bolo vyhotovené. Podľa úradného záznamu toto potvrdenie došlo súdu po vyhlásení rozhodnutia, ktoré skončilo o 9,05 hod., preto súd prvého stupňa na tento ospravedlniteľný dôvod nemohol prihliadať.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca a jeho právna zástupkyňa mali možnosť zúčastniť sa pojednávania a využiť procesné prostriedky na dosiahnutie priaznivejšieho výsledku konania. V konaní preto nedošlo k procesnému pochybeniu, ktoré by bolo podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP dôvodom na zrušenie rozhodnutia.“

Ústavný súd nevzhliadol v procesnom postupe krajského súdu ani najvyššieho súdu také pochybenia, ktoré by odôvodňovali záver o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Je v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ sú právnomu zástupcovi ustanovenému na celé konanie doručované všetky písomnosti súdu určené účastníkovi konania. Ak v danom prípade krajský súd doručil predvolanie na pojednávanie len právnomu zástupcovi účastníka, pričom súčasne neboli dôvody na to, aby účastník konania na pojednávaní vykonal niečo osobne (napríklad jeho osobná účasť bola nevyhnutná v prípade vykonania dôkazu vyžadujúceho jeho prítomnosť), nesignalizuje postup konajúceho všeobecného súdu porušenie procesnoprávných predpisov (Občianskeho súdneho poriadku), a teda ani porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v čl. 46 ústavy. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia

krajského súdu, tento sa náležite vysporiadal so splnením procesných podmienok, za akých možno vykonať pojednávanie v neprítomnosti účastníka konania a jeho právneho zástupcu, pričom jeho právne závery sú logické a ústavne akceptovateľné.

Najvyšší súd ako súd odvolací sa osobitne zaoberal aj otázkou, či došlo postupom súdu nižšieho stupňa k odňatia možnosti účastníka konať pred súdom. Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že ak súd konal v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka na pojednávanie, neodňal mu svojim postupom možnosť konať pred súdom (R 108/2000). Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní na účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Najvyšší súd však v danej veci dostatočne vysvetlil, prečo nepovažoval postup krajského súdu za chybný a znemožňujúci uplatnenie procesných práv sťažovateľa, ktoré mu patrili podľa Občianskeho súdneho poriadku, ako aj to prečo nepovažoval dôvody na odročenie pojednávania uvádzané právnu zástupkyňou sťažovateľa za kvalifikované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje interpretáciu a aplikáciu Občianskeho súdneho poriadku konajúcimi všeobecnými súdmi za zlučiteľnú s ústavou a sťažovateľove námietky v tomto smere za neodôvodnené.

Ústavný súd prijal totožný záver (o zjavnej neodôvodnenosti sťažnosti) aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 27/08, I. ÚS 194/2010, III. ÚS 252/2010), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 19 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení

s ich porušením. Napokon, ani sám sťažovateľ neuvádza okolnosti, ktoré by konkrétnejšie odôvodňovali prípadný neústavný zásah do práva týkajúceho sa ochrany ľudskej dôstojnosti.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia aj čl. 12 ods. 1 a 2 a ods. 4, ako aj čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, ktoré však neobsahujú garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale sú akýmisi základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže porušenie označených základných práv sťažovateľa (čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 ústavy) zistené nebolo, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označených základných ustanovení ústavy.

Napokon, pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa charty, ústavný súd vychádzal z preambuly charty, v ktorej sa konštatuje, že charta *„opätovne potvrdzuje práva vyplývajúce najmä z ústavných tradícií a medzinárodných záväzkov spoločných pre členské štáty, Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sociálnych chárt prijatých Úniou a Radou Európy, ako aj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva“*.

Sťažovateľom označené základné právo podľa čl. 47 charty zakotvuje právo na spravodlivý proces, ktoré je obdobné základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a základné právo podľa čl. 1 charty na ochranu ľudskej dôstojnosti, ktoré je zase obdobné s čl. 19 ods. 1 ústavy. Keďže medzi týmito základnými právami podľa charty a ústavy niet zásadných rozdielov, ústavný súd poukazuje na predchádzajúce časti tohto

rozhodnutia, v ktorých boli podrobne objasnené dôvody, pre ktoré považuje vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 46, resp. čl. 19 ods. 1 ústavy za neodôvodnené.

Ústavný súd taktiež nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom všeobecných súdov a označenými základnými právami podľa čl. 6, čl. 8 a čl. 20 charty, pretože v uvádzanom čl. 6 charty je upravené právo na slobodu a osobnú bezpečnosť, v čl. 8 charty právo na ochranu osobných údajov a v čl. 20 charty zásada rovnosti všetkých pred zákonom. K tomuto záveru dospel ústavný súd s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ neuviedol žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by vôbec mohla signalizovať porušenie práv podľa vymenovaných článkov charty, ako aj s prihliadnutím na podstatu veci samej, ktorej predmetom bolo zrušenie rozhodnutí S. na základe žalôb podaných v rámci správneho súdnictva, pričom v okolnostiach prípadu možno skutočný dôvod podania sťažnosti vidieť skôr v nespokojnosti sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu a najvyššieho súdu a s ich meritórnym rozhodnutím. Pretože ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základných práv podľa uvedených článkov charty, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť, bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neodôvodnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti, pričom ostatnými návrhmi sťažovateľa na zrušenie rozhodnutia krajského súdu, resp. rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia už nebol dôvod sa ďalej zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011